

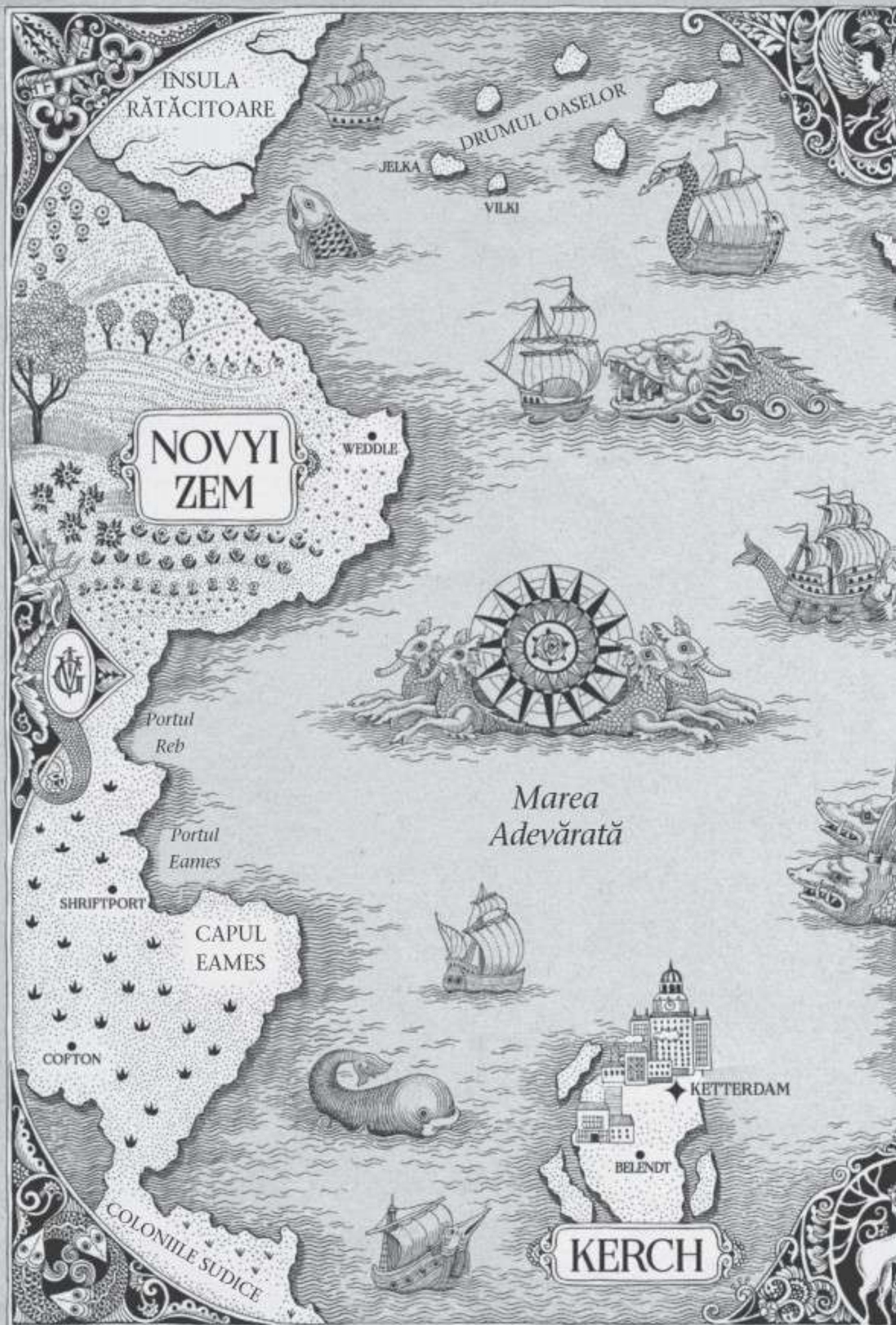
Leigh Bardugo

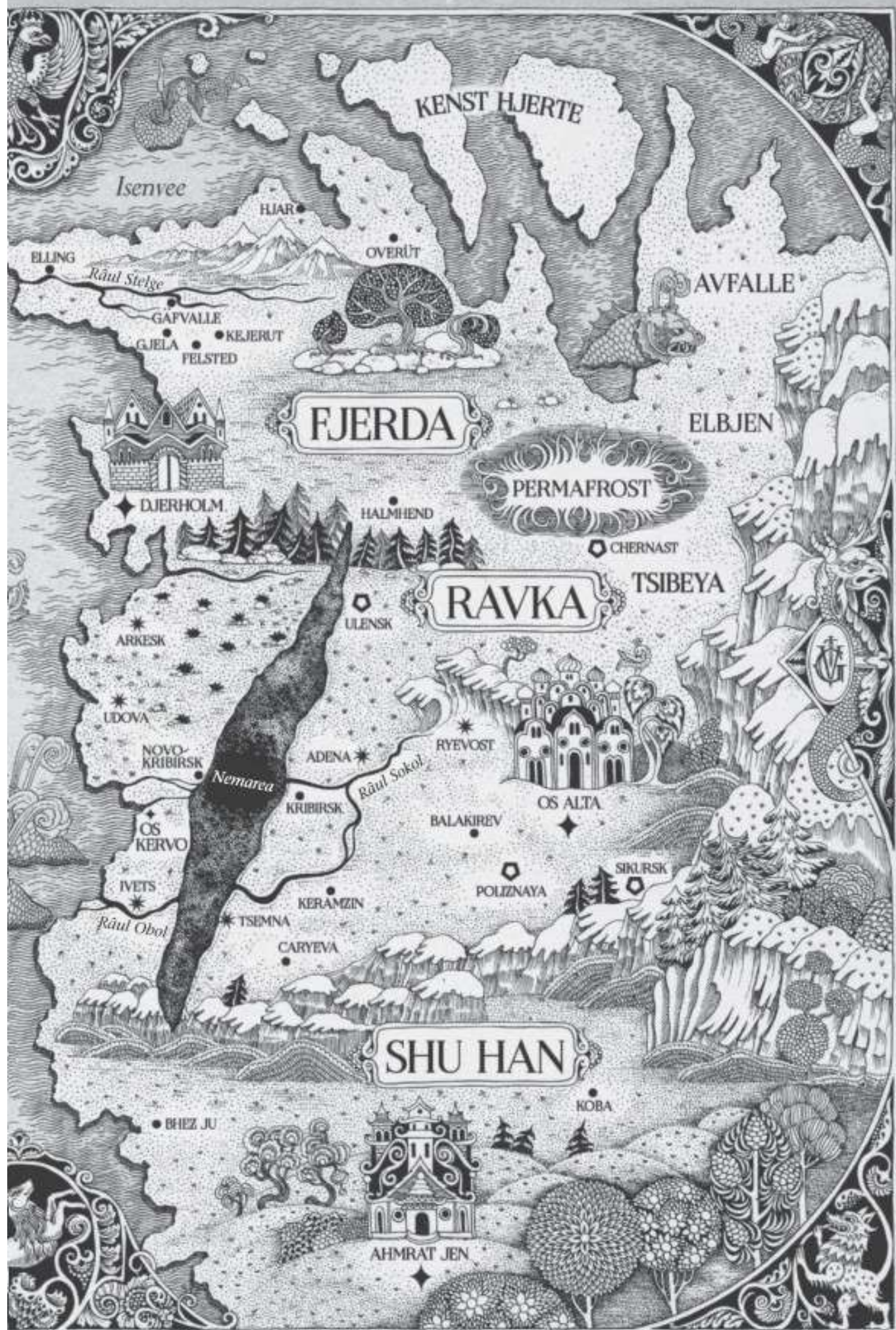
Regele Cicatricilor

Traducere din engleză de
Ciprian Șiulea

*Pentru Morgan Fahey —
general pe timp de război,
sfătuitoare de încredere pe timp de pace,
prietenă apropiată
și (de obicei) regină binevoitoare.*

GRISHA

SOLDAȚI ÎN ARMATA A DOUA
MAESTRI AI MICII ȘTIINȚE

CORPORALKI

(ORDINUL VIILOR ȘI MORȚILOR)

Sfâșie-Inimi
Vindecători

ETHEREALKI

(ORDINUL INVOCATORILOR)

Furtunoși
Inferni
Iscă-Valuri

MATERIALKI

(ORDINUL FABRIKATORILOR)

Duraști
Alkemi

Omul care se îneca

1. Dima

Dima auzi înaintea tuturor celorlalți cum se trântesc ușile hambarului. Bucătăria micii ferme clocotea ca o oală pe sobă, cu ferestrele închise bine din cauza furtunii, iar aerul dinăuntru era cald și umed. Pereții tremurau din pricina zarvei făcute de frații lui Dima, care vorbeau unii peste alții, în timp ce mama lor fredona și bătea din picior în ritmul unui cântec pe care Dima nu-l știa. Mama ținea întinsă în poală mâneca sfâșiată a uneia dintre cămășile tatălui său, ciugulind stofa cu acul în ritmul neuniform al unei vrăbii zeloase, în timp ce un fir de lână i se târa printre degete ca un vierme.

Dima era cel mai mic dintre șase băieți, bebelușul pe care mama lui îl primise târziu, mult după ce doctorul care trecea prin satul lor în fiecare vară îi spusese că nu mai trebuia să aibă niciun copil. *O binecuvântare neașteptată*, îi plăcea mamei să spună în timp ce îl strângea pe Dima la piept și îl răsfăța, după ce ceilalți se duceau la treburile lor. *O gură nedorită de hrănit*, pufnea fratele lui mai mare, Piotr.

Deoarece era atât de mic, de multe ori Dima nu era ținta glumelor făcute de frații lui și era uitat în timpul

certurilor zgomotoase din casă. Și de asta, în acea seară de toamnă, cum stătea la chiuvetă și spăla ultima oală pe care frații lui făcuseră în așa fel încât să i-o lase lui, Dima fu singurul care auzi bufnetul de la ușile hambarului. Se puse să frece și mai tare, hotărât să-și termine treaba și să se ducă la culcare înainte să-i treacă cuiva prin cap să-l trimită afară, în întuneric. Auzea cățeaua, Molniya, cum scâncește pe pridvorul bucătăriei, cerșind resturi de mâncare și un loc cald în care să doarmă, în timp ce vântul se întetea, transformându-se într-un urlet furios.

Crengile șfichiuiuau ferestrele. Mama înălță capul și brazdele îndârjite din jurul gurii i se adânciră. Se încruntă, ca și cum ar fi putut să trimită vântul la culcare nemâncat.

— Iarna vine devreme și stă mai mult, spuse ea.

— Hm, spuse tata, la fel ca maică-ta.

Mama îl lovi cu gheata.

În seara aceea, lăsase un pahar mic cu cvas în spatele sobei, ca dar pentru fantomele casei care păzeau ferma și care dormeau în spatele sobei vechi de fier, la căldură. Sau cel puțin așa spunea mama. Tata doar dădea ochii peste cap și se plângea că irosește cvas bun.

Dima știa că, după ce toată lumea se ducea la culcare, Piotr avea să soarbă cvasul și să mănânce felia de prăjitură cu miere pe care mama o lăsa învelită într-o pânză. „O să te bântuie fantoma străbunicii“, îl avertiza uneori Dima. Însă Piotr doar își ștergea bărbia cu mâneca și spunea: „Nu există nicio fantomă, țânc prost ce ești. Pe Baba Galina au mâncat-o viermii din cimitir, și asta o să se întâmple și cu tine dacă nu-ți ții gura“.

Acum Piotr se aplecă și îl înghionti cu putere. Dima se întreba adesea dacă Piotr exersa special ca să-și facă coatele și mai ascuțite.

— Ai auzit? îl întrebă fratele lui.

— Nu e nimic de auzit, spuse Dima.

Dar avea inima strânsă. Ușa hambarului...

— Afară e ceva care călărește furtuna.

Deci fratele lui încerca doar să-l sperie.

— Nu fi prost, spuse Dima.

Dar se simțea ușurat.

— Ascultă, spuse Piotr, în timp ce vântul scutura acoperișul casei, iar focul trosnea.

Lui Dima i se păru că aude și altceva decât furtuna — un țipăt ascuțit și îndepărtat, asemenea urletului unui animal înfometat sau plânsului unui copil.

— Când vântul bate prin cimitir, se trezesc spiritele tuturor copiilor care au murit înainte să fie botezați, spuse Piotr. *Malenciki*. Se duc să caute suflete de furat, cu care să-și cumpere primirea în rai.

Piotr se aplecă și împunse cu degetul umărul lui Dima.

— Îi iau întotdeauna pe cei mai mici.

Dima avea acum opt ani, era suficient de mare ca să știe că nu e adevărat, dar chiar și așa ochii lui se abătură spre ferestrele întunecate, spre curtea luminată de lună, unde copacii se aplecau și se cutremurau în vânt. Tresări. Ar fi putut să jure că, doar pentru o clipă, văzuse o umbră care străbate curtea — o pată neagră proiectată de ceva mult mai mare decât o pasăre.

Piotr râse și îl împrășcă cu apă cu săpun.

— Pe cinstea mea, ești tot mai negliob pe zi ce trece. Cine ar vrea să ia sufletul tău de nimic?

Piotr e furios doar pentru că, înaintea ta, el era cel mic, îi spunea mereu mama lui Dima. Trebuie să te străduiești să fii bun cu fratele tău, chiar dacă el e mai mare, dar nu și mai

înțelept. Dima se străduia. Chiar se străduia. Dar uneori îi venea pur și simplu să-l trântască pe Piotr în fund, ca să vadă și *el* cum e să te simți mic.

Vântul slăbise și, în tăcerea subită, izbitura ascuțită care răsună în curte era inconfundabilă.

— Cine a lăsat deschise ușile hambarului? întrebă tata.

— Era treaba lui Dima să aibă grijă de grajd în seara asta, spuse Piotr virtuos.

Frații lui, strânși în jurul mesei, cloncăniră ca niște găini agitate.

— L-am închis, protestă Dima. Am pus bine bârna!

Tata se lăsă pe spătarul scaunului.

— Atunci mi s-a părut că aud sunetul ăla?

— Probabil crede că l-a scos o fantomă, spuse Piotr.

Mama ridică privirea de la cămașa pe care o cârpea.

— Dima, trebuie să te duci să închizi ușile hambarului, spuse ea.

— Mă duc eu, spuse Piotr cu un oftat resemnat. Știm cu toții că lui Dima i-e frică de întuneric.

Dar Dima simți că era un test. Tata s-ar fi așteptat ca el să-și asume responsabilitatea.

— Nu mi-e frică, spuse el. Bineînțeles că o să mă duc să închid ușile.

Dima ignoră privirea încrezută a lui Piotr, își șterse mâinile, apoi își luă haina și căciula. Mama îi întinse un felinar de tablă.

— Grăbește-te, spuse ea, ridicându-i gulerul ca să-i țină de cald. Întoarce-te fuga și o să-ți spun o poveste.

— Una nouă?

— Da, una bună, despre sirenele din nord.

— E și magie în ea?

— O grămadă. Acum du-te.

Dima aruncă o privire spre icoana lui Sankt Feliks de pe peretele de lângă ușă. Lumina lumânării pâlpâia pe fața mâhnită a acestuia, iar privirea lui era plină de compasiune, ca și cum ar fi știut cât de frig era afară. Feliks fusese tras într-o țeapă făcută din lemn de măr și fript de viu, la doar câteva ore după ce făcuse minunea livezilor. Nu țipase, nu strigase, ci doar le sugerase sătenilor să îl întoarcă, pentru ca flăcările să ajungă și pe partea cealaltă. Feliks nu s-ar fi temut de o furtună.

Imediat ce Dima deschise ușa bucătăriei, vântul încercă să i-o smulgă din mână. Dima o trânti în urma lui și auzi cum pe partea cealaltă se răsuțește ivărul. Știa că e ceva temporar, o necesitate, dar tot avu impresia că e pedepsit. Privi în urma lui spre ferestrele luminoase, în timp ce își obliga picioarele să coboare treptele spre întunericul uscat al curții, și îi trecu prin cap gândul groaznic că, imediat ce ieșise din căldura bucătăriei, familia lui îl uitase, că dacă nu s-ar fi întors niciodată, nimeni n-ar fi strigat și n-ar fi dat alarma. Vântul avea să-l șteargă pe Dima din memoria lor.

Se gândi la lunga porțiune luminată de lună pe care trebuia s-o traverseze către hambar, pe lângă cotețul găinilor și șopronul găștelor. În hambar erau bătrânul lor cal, Gherasim, și vaca lor, Matilda.

— Cu lame de ferăstrău din oțel, șopti el, trecându-și mâna din mers peste noul plug, ca și cum ar fi fost un talisman norocos.

Nu știa sigur de ce lamele de oțel erau mai bune, dar atunci când sosise plugul, acestea fuseseră cuvintele pe care tatăl lui le repetase mândru vecinilor, iar lui Dima îi plăcea sonoritatea lor puternică. La masa din bucătărie avuseseră loc certuri îndelungi referitoare la plug, ca și

la toate reformele agricole ale regelui și la necazurile și speranțele pe care ar fi putut să le aducă ele.

— Ne îndreptăm spre un nou război civil, bodogănisse mama. Regele e prea nesăbuit.

Dar tata era încântat.

— Cum poți să-ți faci griji când ai burta plină și acoperișul e uns cu smoală proaspătă? Țasta a fost primul an în care am putut să strângem din recolte suficient cât să și vindem la piață, în loc să ne hrănim doar pe noi.

— Pentru că regele a redus zeciuiala ducelui Radimov la o fărâmiță din cât a fost! exclamă mama.

— Și ar trebui să ne pară rău?

— O să ne pară rău atunci când ducele și prietenii lui nobili o să-l ucidă pe rege în pat.

— Regele Nikolai e erou de război! spuse tata, fluturând mâinile prin aer ca și cum necazurile puteau fi alungate ca fumul pipei. N-o să existe nicio lovitură de stat dacă armata n-o sprijină.

Aceste lucruri erau dezbătute seară de seară. Dima nu înțelegea mare lucru din discuțiile lor, în afară de faptul că trebuia să se roage pentru tânărul rege.

Gâștele gâgăiră în șopronul lor, iritate de vreme sau de pașii nervoși ai lui Dima, care văzu în fața lui cum ușile mari de lemn ale hambarului se deschid și se închid, ca și cum clădirea ar fi oftat, ca și cum intrarea ar fi fost o gură care ar fi putut să-l tragă înăuntru cu o singură inspirație. Lui Dima îi plăcea hambarul ziua, când lumina soarelui se strecura printre stinghiile acoperișului și peste tot mirosea a fân, când Gherasim sforăia și Matilda mugea dezaprobat. Dar noaptea hambarul devenea o cochilie goală, așteptând ca o făptură oribilă să îl umple — o creatură vicleană, care ar fi putut să lase ușile să

se deschidă ca să ademenească un băiat nesăbuit afară. Pentru că Dima știa că închisese ușile acelea. Era sigur de asta, și nu se putea abține să nu se gândească la acei *malenciki* ai lui Piotr, micile fantome care căutau un suflet de furat.

Încetează, se muștră Dima. Piotr a descuiat chiar el ușile, pentru ca tu să trebuiască să ieși afară, în frig, sau să refuzi și să te faci de rușine. Dar Dima le demonstrase fraților și tatălui său că putea să fie curajos, iar gândul acesta îl încălzi în timp ce își trăgea gulerul în sus, în jurul urechilor, tremurând din cauza mușcăturii vântului. Abia atunci își dădu seama că nu o mai aude pe Molniya lătrând. Când Dima se aventurase afară, n-o găsisese pe Molniya în fața ușii, încercând să intre amușinând în bucătărie.

— Molniya? spuse el, cu vocea acoperită de vânt. Molniya!

Și-a dat seama că strigase cam tare. În caz că în întuneric asculta și altceva decât câinele lui.

Dima traversă curtea în timp ce umbrele copacilor săreau și se cutremurau pe pământ. Vedea, dincolo de pădure, panglica lată a drumului care ducea în oraș, până în curtea bisericii. Dima nu îngădui ochilor lui să-l urmeze. Era prea ușor să-și imagineze un trup în haine zdrențuite care merge târșâit pe drum, târând în urma lui bulgări de pământ din cimitir.

Dima auzi un scâncet încet de undeva dintre copaci și țipă. Din întuneric îl fixau ochii galbeni ai cățelei. Licărul felinarului îi căzu pe labele negre, blana ciufulită și dinții dezgoliți.

— Molniya! spuse el, cu un oftat de ușurare.

Era recunoscător geamătului puternic al furtunii. Gândul că frații lui ar fi putut să audă scheunatul ascuțit

și rușinos al Molniyei și să iasă în fugă afară ca să găsească sărmana lor cățea ghemuită în tufișuri era prea groaznic ca să poată fi suportat.

— Hai aici, fetițo, o ademni el.

Molniya își lipise burta de pământ, iar urechile îi erau lipite de cap. Nu se mișcă.

Dima privi iar spre hambar. Scândura care ar fi trebuit să fie de-a curmezișul ușilor și să le țină închise era în tufișuri, ruptă în bucăți. Dima auzi de undeva dinăuntru un furnăit încet și umed. Oare un animal rănit reușise să pătrundă în hambar? Sau un lup?

Lumina aurie de la ferestrele fermei părea imposibil de îndepărtată. Poate că ar fi trebuit să se întoarcă și să ceară ajutor. Doar nu se aștepta nimeni de la el să înfrunte un lup de unul singur. Dar dacă înăuntru nu era nimic? Sau o pisică inofensivă în care Molniya își înfipsese colții? Atunci toți frații lui ar fi râs, nu doar Piotr.

Dima avansă temător, cu felinarul întins în fața lui. Așteptă ca furtuna să tacă și prinse ușa grea de margine, ca să nu-l lovească în timp ce intra.

Hambarul era întunecat, abia atins de razele de lumină ale lunii. Mai înaintă puțin în întuneric. Se gândi la ochii blânzi ai lui Sankt Feliks, la creanga spinoasă de măr care îi străpungea inima. Apoi, ca și cum furtuna nu ar fi făcut decât să-și tragă răsuflarea, se porni vântul. Ușile se trântiră în spatele lui Dima, iar lumina slabă a felinarului său pâlpoi și se stinse.

Auza furtuna dezlănțuită de afară, dar hambarul era tăcut. Animalele amuțiseră, ca și cum ar fi așteptat, iar el simțea mirosul acru al fricii lor, care acoperea dulceața fânului. Dar mai era un miros, pe care Dima îl știa de

când tăiaseră găște pentru masa de sărbătoare: izul de cupru încins al sângelui.

Întoarce-te, își spuse el.

Ceva mișcă în întuneric. Dima prinse o licărire a lunii, strălucirea a ceva ce ar fi putut să fie niște ochi. Apoi păru că o bucată de umbră se desprinde și traversează plutind hambarul.

Dima făcu un pas în spate, strângând la piept felinarul inutil. Umbra purta rămășițele sfâșiate a ceea ce cândva ar fi putut să fie niște haine frumoase și, pentru un scurt moment plin de speranță, Dima se gândi că un călător intrase împleticit în hambar, ca să doarmă până trecea furtuna. Dar umbra nu se mișca asemenea unui om. Era prea grațioasă, prea tăcută, cu trupul ghemuit la pământ. Dima scânci când umbra se furișă mai aproape. Ochii ei erau ca niște oglinzi întunecate, iar din vârful degetelor sale cu gheare ieșeau niște vinișoare, ca și cum tocmai și-ar fi băgat mâinile în cerneală. Dârele negre care îi străbăteau pielea păreau să pulseze.

Fugi, își spuse Dima. *Țipă*. Se gândi la felul în care găștele se duceau la Piotr cu atâta încredere, fără să scoată niciun sunet de protest în puținele secunde dinainte ca fratele lui să le frângă gâtul. *Proaste*, se gândise Dima atunci, dar acum înțelegea.

Creatura se ridică de pe vine, ca o siluetă neagră, și din spatele ei se desfășurară două aripi imense, ale căror margini unduiau precum fumul.

— Tată! încercă Dima să strige.

Însă cuvântul se auzi doar ca un icnet.

Creatura se opri, ca și cum acest cuvânt i-ar fi fost cumva familiar. Ascultă cu capul înclinat într-o parte, iar Dima făcu încă un pas în spate, apoi încă unul.

Ochii monstrului se repeziră spre Dima și făptura apăsă dintr-odată la doar câțiva centimetri distanță, înălțându-se deasupra lui. Dima vedea, în lumina cenușie a lunii care cădea asupra trupului întunecat, că petele din jurul gurii ei și de pe piept erau de sânge.

Creatura se aplecă în față, inspirând adânc. De aproape, avea trăsăturile unui bărbat tânăr — până când buzele i se depărtară, iar colțurile gurii i se traseră în spate, lăsând să se vadă niște colți lungi și negri.

Zâmbea. Monstrul zâmbea — pentru că știa că în curând avea să mănânce. Dima simți cum ceva cald îi alunecă pe picior și își dădu seama că făcuse pe el.

Monstrul se năpusti.

Ușile din spatele lui Dima se deschiseră brusc, iar furtuna ceru să intre înăuntru. Un trosnet puternic se auzi atunci când pala de vânt doborî făptura de pe picioarele ei cu gheare și îi azvârli trupul înaripat în peretele din spate. Grinzile de lemn se crăpară din cauza forței, iar creatura căzu grămadă la podea.

În hambar intră cu pași mari o siluetă cu o haină cenușie simplă, al cărei păr lung și negru era ridicat de un vânt straniu. Luna îi lumina trăsăturile, iar Dima țipă și mai tare, pentru că era prea frumoasă ca să fie un om obișnuit, iar asta însemna că trebuia să fie o sfântă. Dima se gândi că deja era mort, iar ea venise să-l conducă în tărâmurile luminate.

Dar ea nu se aplecă să-l ia în brațe sau să rostească rugăciuni blânde ori cuvinte de alinare. În schimb, se apropie de monstru, cu mâinile întinse în fața ei. Deci probabil era o sfântă războinică, precum Sankta Alina a Faliei, precum Sankt Juris.

— Fii atentă, reuși Dima să șoptească, temându-se ca ea să nu fie rănită. Are... ditamai dinții.

Dar sfintei nu-i era frică. Împinse monstrul cu vârful cizmei și îl rostogoli pe o parte. Făptura se trezi, mârâind, și Dima strânse mai tare felinarul, ca și cum ar fi fost o pavăză.

Din câteva mișcări rapide, sfânta prinse mâinile cu gheare ale făpturii în niște cătușe grele. Trase cu putere de lanț, obligând monstrul să se ridice în picioare. Acesta dădu s-o muște, dar ea nu țipă și nu se trase înapoi. Lovi ușor făptura peste nas, ca și cum ar fi fost un animal de companie care nu se poartă frumos.

Creatura șuieră, trăgând zadarnic de legături. Aripile ei bătură o dată, de două ori, încercând s-o ridice de la pământ, dar sfânta strânse lanțul în pumn și împinse cealaltă mână în față. O nouă pală de vânt lovi monstrul, izbindu-l de peretele hambarului. Apoi căzu la pământ, în genunchi, și se trase în spate șovăind și împleticindu-se într-un fel care o făcea să pară curios de umană, ca tata atunci când stătea până târziu la crâșmă. Sfânta trase de lanț. Murmură ceva, iar făptura șuieră din nou atunci când în jurul lor se învârteji vântul.

Nu era o sfântă, își dădu seama Dima. *E o Grisha.* Un soldat al Armatei a Doua. Un Furtunos care putea să controleze vântul.

Grisha luă de pe umerii ei un șal, îl aruncă peste capul și umerii făpturii și își conduse prada pe lângă Dima. Monstrul continua să se zbată și să încerce să muște.

Grisha îi aruncă lui Dima o monedă de argint.

— Pentru stricăciuni, spuse ea cu niște ochi strălucitori ca nestematele în lumina lunii. N-ai văzut nimic în